Overskrift

№ 2.

Breve
skrevne af en Student
til
Enevold Brandt
og findes i det forste Forte-Feuille som gaar
altid bar paa sig selv.

Förste Brev.

Min Herre!

Da nie maatte blive gandske forundret over at faae et Brev uden Navn ven en Dag af saa stor Vigtighed og fra en Man, som ved andre Anledninger har sagt dem Sandhed ligre frem; men da tider Di ere ude, til, lade ikke at exponere sig, maatte til ingen Nytte.

Dagen de sidste Cour-dage paa Hirschholm har jeg kun, vret paa Anledning at vinke dem at par Ord i Prat, men det blev mig umuligt. De kunde jeg meer let, at, om de havde giort ligt derpaa. Jeg taudt Dem saa Gerhoftig med en anden Dag, at jeg ikke kunde tone, men dem vil nok til at lade dem merke det; Og, jeg har ikke kundet for Gode at reise til Hirschholm just for at besøge dem.

De har vigang vinst, Min Herre, at dere Herres Ord var dem angelegne. Der vare de, som da paa stode, at de ikke giorde det af Ridderlighed og Grundighed, men kun af Nysgjerrighed og for egen Fordeel, saa som de haabede, at derved det lykkedes dem at stifte Gren [illegible] skulde de indtroe igjen

ũdi den Gunst og Credit som stod i. De skulde
vandre da som Børn Adams og vinne ũgrandsligen
Forsigter. Det kan gandske vel vere, at de kalde,
gior sig det Sovelagende den tid saadis, saasom giordt
sin Herre Jndtrygl som dem, at de ũ ikke tør vere
nogit nermere. De sar dog lont af vidskaldet
at vere vlydig den tid, nar dem tie stiver for,
dral ind Stads. Troer derfor ikke, Min Herre!
at alt saadant kome af nu Jandelse: En nogtig Jaand
stjender Dagen! Jeg vred ikke hvad Dagrab de saar
om Gud, om de troer at der er nogen tie, eller om
de kũ antage en blind Fiender. Det vilde
vere ũnyttigt at dispũtere med dem over en saa
besyndig Artikel: Den Tid kommer vel nogang, da
de af Erfarenhed vil blive overbeviist om, at
der er en Gud som sorer alletiing, som kiender alle
ting, som styrer alle ting, som beholder Hjr
og skaffer Mirgiverning tilig eller sildt.

Det er ũ ikke Dagen, Min Herre, at omvende
dem: men det er Dagen, at formaane dem tie at gio
re deres Pligt, der ikke er andet ved dat, som vedkom
mer Gudning over den gemeiner Jod vilde troe sig forbũn,
dem tie imod sin Konge, sit Fedrenland, mod sig
selv og sine Efterkomere, og som Gudsmpte deres Forbũn,
de nedsmr Vidnesbyrd og at svare Rekenskab tie,
der vil anfare for at vere Overtider.

De sier, Min Herre, Jeg kandes ingen Jandser mod
deres Konge og deres Velgiørere. De sier de skam,
urlige Gierninger, som skal ske for deres Øine, og Jeg vil
de Gaar vedvarer! alt for ingen Drøl. De sier Nigt
mandt op og ud. Mig Gar sjeldnere ũdvortiden, at
de ikke var skrekkelig derved. Gaar ind i dem Dale,

Frøndrer dem, dem Ords, og, de skal ikke vorre
konger uden Resolution. De vend selvtroligt om
det er sandt: og det er desværre alt for sandt:
at Jeres Majestæter lever i Nare, og at
der, naar, tillavns allesteds for at forandre,
i det mindste Jeres Frihed. Det er ikke unaturligt,
at de skulde vore ærindrede, saa Publikum dømmer
derom, og at Kongens Liv og Frihed, tilig eller sil,
de vil drøves af dem: De som er om Jem, som
svar og vend allesteds. Tilig eller sildig skal
dereres Hoved svare derfor; vedd det! Jeg beseer.
gør Eder dereom ved det Vanskab jeg har for
Eder og Eders synt Val: Og I kan gjøre det.
I seer at Kongen undertee det, at den Hjelp
Jem Jamer til at holde sig fra at Død og Ødelæg
der maltraiterer Jem, og at den Vanskab
Jer for at komme der ejem. Hvorfor vil Jem
undløbe Eder, eller og ved en hjertelig Fondrelse
blive trøstet af Eders Fiender: Hvor bliver I da
af? Er det ikke bedre, at I, ved at gjøre
Eders Pligt, vedder Eders Liv og grundfester for
Eders Hjerte paa en ægte og sædelig Maade,
da I derfor ikke vil Jem at takke uden Eders
egen Ædelmodighed; Troskab og Kongetroskab til
Kongen, som de af Fortvivlelighed vil overhjelde
Eder ved Ord og Overbevisninger, og aldrig gjøre
formodet Brud ved Mennige Mands Bejay. I,
og Eders Hjerte Fanger allesteds af en hemmelig Fond
skabsredighed, som tilig eller sildig vil forderbelse
Eder, naar Jem ikke mere behøver Eder, saaledes Jem
ej bruger som uden brugte Vaaben. Jeg tror
nidog, at Hvis I ikke vil drille for Ords, naar
I allerede Jem kendt mærke det mere ved

regang.

Naar Kongen regang kommer ind i Rige, da maa
det saa, at Han tager op paa Reisen, og forunder
Han sig at lade komme for sig nu eller for af Hans
Troe Tienere, som kunde tiene Han med deres Raad
om Gnad Han skal giöre. Thi ulykke er deres Fall
meget lidet, og, maaskee bragt sig nu eller for Forso,
mer; Thi man har passet paa at jage bort de
beste Forrader i Nogle. I vil vel kunde dømme
der ved, uden at jeg skal nævne Dem for Øder; Daad,
Gaftighed, Kundskab og Erfarenhed ere de Egenskaber
hvorpaa I bör tiende Dem. Jeg kunde nævne
Dem for Øder, men jeg vil ikke, paa det I ikke skal
de falde paa de Tanker, at jeg Dem nogen Fordrag
derved; Dog maae jeg sige Øder, at det Forbund
maae være Hr " " " " " vi Gaaer Hr " " " " som
bygger sig forgaaer af Publico. Deres Gemed
Lemper af dette Raad saa vel Dem og Kongens
Tienere; Dersom I ikke følger det, og der som
I lader mangle paa Troskab imod Deres Konge
og Velgiörere, kan I vore vandske vist paa, at
det gielder Deres Liv, Deres Ære og det kierreste
en ærlig Mand haver, Og det uden at nogen kalde
eger Dem. Imidlertid, dersom I handler som
I bör, og redder Kongen af de forenæstlige Fiender
Han er falden i, kan I vore forsikret at der er
ikke vre Gierrighed, den Fordrag og vre Hykleri, som I jo
kan vente med alle Kongens tro Undersaatters
Velbehag og Belønning.

I kan maaskee falde paa at vise Deres Kierr
Strenghed ved dette Tog, for at lade Dem see den Troskab
som I maaskee har svoret Kongen til Forenderunelsen der

den som I er udøve Kongen skyldig, og for at forhaabe
dem til at bevise sin Naadre mod Madmes " " " Mand.
Jeg vil og mandster gjøre det og bedrage Eder, for at
Goede Eder endnu nogen Tid i sine Stifter, men efter
dem, at naar der er spildt Kongen at sende Bud, bli-
ver I ulydelig, da man mandster vil holde sig til Eder
derfor.

Jeg siger Eder vennet ud, at I skal svare med ydre Hoved
for Kongens Person. I er altid for Jens Major stor;
I giør Jens Skyldig alle stade: Jens Person er Eder be-
kiendt. Og paa det I ikke skal skjede paa Uvidenhed, da
giver jeg Eder min Forsikring paa min Ære, at naar I da
stor, skal Conceptet til dette Brev blive frembragt mod
Eder paa Tid og Sted: Og paa det I ikke skal tage Jeg
vrad, da erindre Eder Pigentat, Jeg er Faar Capitul,
som Vogstavrer af eget Navn, som og skal blive frem-
dragt mod Eder.

Kongens Ære og Pundgod, samt ydre Fædrene Lands Lyk-
signed, er i ydre Hænder. Opfor Eder som I agter
at kunde forsvare det for alle ydre Medborgere; Jeg
vil ikke sige: for Gud; thi jeg vred ikke stad Begreb
I Jeres om Jens; Endskiønt at dømme derom, efter
en Dantale Vi Jens Jent som for nogen Tid siden
udi ydre Hænder, nogen paa Christiansborg og en anden
Gang paa Herschholm, saa Jeres I ikke det Begreb om
Jens som I burde Jeres.

I seer vel selv at jeg ikke trøjster for at lade Eder
gieldte Jenne jeg er; Dog kan jeg forsikre Eder, at der,
som I opfører Eder som jeg lover mig det af ydre Klogskab
og Forstand, skal I see at I ikke Jeres troere og Jenne
gjennem Vem end mig

Den 8de Julii Ao 1771.

Andet Brev
dateret 19 Septbr 1771.

Ja da, Min Herre, min Pande er blevne ved
Fjeld! I følge allerede Virkninger af vore Van-
rlige Opførsel. I har forraadt vore Konge og Val-
giører, og min forraadre I igien. Man har brugt
Ord som vore brugte saaledes: Man har sigeret Ord,
og min spotter man Ord, siden man har vanhelliget Ord:
Man vil med første sende Ord bort med Foragt; Og,
man stor, for at betage Ord Frihed til at Reise, vil
man indskrænke Ord for vore øvrige Fornødenheder, eller og
paa en eller anden Maade stille Ord bort til den
anden Verden: Det er en passelig Lon for vore Far-
rodere, for vore Frihed og for vore Fædrelandskjær-
lighed; Jeg har spaaet Ord det, Min Herre, i mit
Brev af 8 Julii mod Forsøget. Det Bevidst jeg har
havt for Øre, og hvorpaa jeg har givet Ord upaatvi-
delige Beviser, er mange blevne forskrækket siden den
Tid: I fortiener ikke den Velvarelse, hvormed I
ikke har vorret god for at følge et godt Raad, eller
giøre hvad vore Pligt og Skyldighed udfordrer. I har
agtet det Eiendommelige Liv som I førte, højere end mit
Raad: Derfor er I da havde skyldt det, hvad I det
kommer i Ansigt, og I havde indlagt for en uddødelig
Ære ved at redde Jem; I havde efterkommet en god
Undersaats, en tro Tienares og en dydig Mands
Pligt: I havde fortient Beifald, og allevne af alle
vore Medborgere Eiendommelighed, men af hele Euro-
pa. Nei det skeer har vorret mueligt at

at skaffe sider Raadsbetænkninger, Beslutninger og Forretninger, der passede til vores Troskab, og saa vidt til den Tienste som I havde giordt vores Konge og vores Fædrenesland. Og, saaledes, al, som I havde nogen Beslutning vorent eder fortient.

I stedet for, at man nu i denne Tid havde Respect for eder over hele Riget og over hele Verden, hvor I er blevne til Mundspil og Forbandelse. Man havde giordt Regning paa vores Troskab, paa vores Forsigtighed til Hver, som og vores Flid: Men man har bedraget sig grovelig, altsaa bliver I og straffet derfor; Man taler ilde om eder over hele Riget, og vores Navn er nu respect. Ved Hoffet bliver der drevet Spot med eder: Man spiser eder af med Overmod og Stolthed: Man viser eder langt fra nogle indbildte Helteder: Man narrer eder med en forbeholden Titel af Gratie, som vel vidner et ringt Anseelse for vores Retskaffenhed, vores Taalmodighed, vores Troskab, og vores Standhaftighed, imedens nu Skuespillerne beskiæmmer Kongen, det Kongelige Huus og alle brave Folk, der aldrig have fortiænt saa meget som den for at giøre Parade med sin Klogskab, trækker alle Skiønhederne til sig, giør sig til Mester over Regieringen, over Affairerne, over Riget, over Kongen, som saa vandrer for hele Verdens Øine: raader over Financierne som Søe, Verain og med all Orden: Fra Kiøbene Huus, der har formaaet sig til at ville giøre sig liig med sine Forvoldte Herrer, i det Hans med en Cabinets Ordre, endskiønt ilde af Hans selv, har ladet give sin Undskyldelse den Respect, som efter Rigets fundamentale Love ikke tilkom, uden Kongen. Det er vores Krigsfolk

og ydere Ulempstandige Opførsel, der kaver givet
kan lie at stige, som sagt: I allerne Hender
kan hindret kan derfra; Og følgelig bliver det
Ider som skal svare derfor. Kan begaar Mis-
gierninger og forsætlige Mord, men det skeer for
at kan stå: I dreiemod, I hielper derfra af
Krigsret og for at adlyde en Cromwels Willie, som
for at redde sig, vil tusinder Gange opofre ydere
Kongen sin for sine trygede absigter og for sin
Vilkerhed. I stedet for at advare Kans Majt
om alt hvad I hører, og vred bedre end nogen anden,
i hvis I er klemmende ved ydere egne Øreblik,
ligger Fordrede: / hielper I denne Didrich Slagheck
til at bemægtige sig den kongelige Myndighed, at
holde ydere Souveraine under Forminderstab, og
at bortkiemme kan i kans Under saatteres Øine,
for at udsette aldeles, eller i det mindste at
forringe Under saatternes udsøgte Kierlighed,
ja, endog, efter alle Folks sigende at Maltrai-
tere kans.

I som kan hindre alle disse Ulykker og redde
Kongen af en kiempen Fiende Fonder, men ikke gior
det, I er allene derfor ansvarlig og ansee strafs
værdig ved Forrederens side: Og I maae tro,
at saa sandt som der er en Gud til, skal ydere
Hoved Gield derfor aver kort eller aver lang.

I seer hvorledes Regierings Pagterne gaar, og hvor
ledes der vendes op og ned paa alting; Man ser
Støber, Kiedelkaster og forvirrer alt sammen, ved en
Vundervirkning der ikke haver Exempel i Historien;
Man ansætter de Ærligste Folk i Arrest, der kan
sinat lenge og trælige, uden Lovbrydelse, og uden
at Mistenkelse har vovet at anfalde dem. De
jages bort med Skamme, saa snart de ikke taga

dröl i denne Lempers Gr. Doctors Beskaffenhed, eller mon skyldig; Jeg; Vide denne Sted sollte noget Lempers Navn og Pagtens Tilstand, som aldrig havde lagt sig efter den Drøl af Regjeringen som de paatage sig. Kort sagt: Det som man aldrig kan vide, kaldt for at kan kort det første a, b, c, af Forvaltning.

Jeg beder her for Guds skyld sige mig, hvad det vil sige at sætte over Finanserne en " " " en " " " " " Professor Mathematique i Liegnitz, som ingen vidste at finde Danmark paa Kartet; en " " " " " Og dette Det gives den 3000 Rigsdalers Aarlig, imedens man lader andre fuldt ifjeld, der have sagt troligen og Fædrenelandet inde 40 à 50 aar og derover; Men dette Mand vare ikke i Stand til at forvalte denne Lange og Fædrenelandet, vi fuldt at indhente sig inde Op, vorpte og Beskaffenhed forsigter; og allegrunde for dette Dommere paatage sig nu Tjenst, som til nuværende Tid, og fornemmelig indi disse Ulyksalige Tider, vilde komme den Mindste Mand imod Forstand og Erfarenhed til at skjelne; Men det er sandt, skadan En kunde Faren og Forretten for eller vil sætte uden Statens eller sin Ære paa Spill, i Stedet for, at de andre Ja, er intet at tabe, og imod ikke de Ulyksalige Følger af deres Uskyldighed og Retfærdighed.

Jeg ser, Min Herre, at Publikum ikke er Uvidende derom, at det foder det, og at Følgerne af en saa fort Forvaltning vare i Stand til at bringe det til alle slags Ulykkeligheder: Og det saa meget mere

som det allerede Offentlig giver det at forstaar, og viser sin Misfornöyelse derover. I vred dat, Mine Herra, og I skulder det for Kongen: I som allerede kommer Kongen ider; Hr. Adgang til Kongen er stoppet for de kyndige Undersaatter; I allerede kan undertrykt. Kongen ere dem fortvilede til Stand Han er ude, saavel som Hans Kongerige gier, hvoraf Han maaskee ikke er langt fra at tabe det rene ved den yderlige Koldsindighed som man bærer og viser for disse tapere og tro Undersaatter, saa at, dersom Hans Majestet ved blivver at ansörre disse onde Raad, er alting snart forlorat uden Redning.

I sörr, Mine Herre, hvorledes De sjörre og den förre Ulykke, Og, hvorvidt de Ulykkelige Dager bringer i förvirrelse ved Konglottrens Ordsjörelse, og ved vor förre Cabinets Ministers Uvidenhed, som tör blande sig derved, saa at det daglige Navn, er blevet til en Vidunder.

I sörr, I vred, hvorledes Hans Excellence, Vor förre Premier Ministre, den Naadige Hr. Grev Struensee vaader den fremmede Herres over vore Financer, som ere de saarige Undersaatters vreede Blod.

I, mine Herre! I er daapt, en Kristen mand, og ikke af Kongen, af hvilken I og mere Tusinde gar nydt saa mange Velgierninger: Og I kiender Gud! Hvorfor I eder ikke dreyer: Og er I ikke overbrivist i eders Øre og Samvittighed om, at den förste der bliver Offer for saadan Opförsel, bliver eder, I som gar Kundet forsinder eller rettre den ældste Gaard.

Dersom der skeer nogen Opstand eller

Rebellion, forlokt den Gode Gud for sin Barmhjertig-
hed pligted ville afsvinde. Hvem vil da vel opir-
ve sit Liv for sine Fiender? Eller det ikke for, der
er i det mindste ligesaa Fornedrelse som Fiendsca-
den at vi, inden kort eller lang Tid sætter Livet
paa i Vove, ved os, for en Ærlig Mand saa dan
skandelig nedsat.

Vi vende igjen til vor Tale og vidne Sagt: Jeg
beskrevne Dem dernæst ved vores Kjedsens Tab,
vi ikke har kundt: Ved vores Hjælpe Moders Taare,
som maatte allerede i Nordmarken falde Taare over
vores Vanskjæl; Og det som mere er, ved de Taare,
som maatte regne Kongen, det Kongelige Hus
og vores Elskede Fædreneland ville udgjøde og alle,
vi vende udgjøde.

Vi er ikke bange for at legge Dem ud med
Doctor Ministeren for Deres private Fordrøl,
men vi er villig ikke at forsøge Dem med
Gaven for 10000 Rigsdaler, som han stiller fra
Kongen og Soldat for at give Dem. Kunne vi
Dem ikke over Faderne Fædrevrøgtighed? Skulde
vi da være vore bange for den Kamp, naar det
gjaldt vores Konges og vores Fædrenelands Val?
Vi, som da vilde gaa paa vores Pligt for Negen
vinde undlagde; Vi Forrædere og Fiendsmænd
som Gaven os Ord Lov at forsvare, skulle ikke
vore at lage Partie, ja ikke engang lade som
vi ere Dem imod, at trygt for at sætte vores
Liv i Fare, da vores Fornedrer allerede skjelnede
paa vores Skuldre. Vi ligger jo! Vi skulde vædde
vores Konge og vores Fædrenelands. Vi skulde da
gaa, ja kunde forlange med rette Belønninger
som mere gandske vist ikke skulde lade Dem bie

paa, og meden mindre nogle Eder; Og jeg, som skriver dette til Eder, jeg skulde være den første til at afholde mig for at overgive Eder med Godt. Det! med Fred Forsonlighed og med Fred Rette vilde I da ikke beskjæde Medlem, Forbund og Medborgere, naar det var med Ære, ja endog efter Dette af vore Konge, Fædreland og alle Medborgere. Tænk paa dette, Mine Herre, endskjønt jeg maatte alt for mange dyre Domme, for Eder, til, at Beløbninger skulde formaae nogle Eder.

Før end jeg overlades jeg Eder at I bønder bære Eder ad. I er allerede Eder Konge; I kjende, som jeg nævnte i Dag dags paa Kjersch holm, og gjør nu Eder om Aftenen med Konge.

I har fundet Eder Majestæt nogle opirret imod det Forenigende Stab man holder Eder for. Enigt Eder, Mine Herre, af at saa, saadt forderlagtigt Ørkelt, eller stræb at bringe det frem. I har Grund ved dette. For, det skal Eder dog den ulykkelige Tilstand Eder Majestæt er ude: Grev Lidet Eder paa denne Maade er i stand til at opfylde de Pligter, som Eder Fædres paalegger Eder, og at, efter det Brev, som Konge har gjordt med at under skrive den Cabinets Ordre af 15 Julie, der dealer Troen og den Kongelige Myndighed imel lem Eder Majestæt og Nationen, er Konge Pligt, det Kongelige Ord, Nogle, alle Stænder, Stater, alle Indbyggere for at Nogle, ved Love og Midler i denne Dette Øjeblik Vizirs Magt, og Naadighed, da Eder er en Kamp imod Forfatningen, imod Ret og Pligt for Øre

uden Religion, at troelöst og sjelvraadigt Menneske, som vaander for alle Ting, ja, vidøy, om jeg tör sige det, for Hoyere ogsaa Fiir. Jeg vred at större Misgierninger giör större Misgierninger Nödvendige, og at man altid frygter for dem. Naar Jeg nu har fremsört alt dette, saa gir Hans Majt det for saa vel Forklarelse for alle Hans Undersaatter, og fremvidt den Ha[illegible] vise Omsörgelse og Kiendighed er god for at bringe dem, den Kiere Hoyere og Landet er sat i, vorsom dette Kiere Menneske saar Tid til at rende op og ned paa alle Ting. Naar Jeg har vört Hans Majt Hierte og saavel Hans til at bygge Nödvendig, fadan at redde sin Hoyelige Person, sin Familie og Staten, da forestaar Hans at tage hiin til Kiöbenhavn, hvor Han er gandske sikker, og begiver sig paa Rejsen, og at Han der lader komme for sig to eller tre fornemme Mend, der forstaar at giöre et godt Raad, naar det gielder paa, for at der ikke skal giöres Kiel[illegible] Trien, da kan Hans følger paa en Tid da Cabli[illegible] ikke mulig vilde hinde sine Forretninger og sit Fad paa Opfavnelsen til dato ikkje, for og Kiendighed. Jeg kunde nemne flere dem, men mange Mand skal vel vorre dem uden mig. Det maae vore af Departementerne, for at kunde giöre Raad med Indsigt i Dagen; Dog maae det ikke vore Hr " " " " " " " " eller Hr " " " " " " " " eller Hr " " " " " " " " som alle vore Fadder

af Publico, og, som følgelig vilde giöre alle
Tiug verre.

For Guds, for vores Kongens, vores Fædre-
neslands, vore Families, og for vores egen
Ære, Lust Vel Forpas, og opsat ikke for
longe at komme vores ulejlighed Fædrene-
lands til Hielp, vedd Staten, Kongen
og vores Hoved.

Allernaadigst Herre!

Tilbud den ödmyuste, og villigeste og pligtigeste
Tieneste af Deres Kongelige Majt, at aabne nogen sit Hierte
for Deres Majt, og føre dem til Gemytlig Samtale
ning om Mange af Forundringer allerede længe
forskiænket dem selv at giøre. Gid den høytlige Da-
gelse mit Hierte følder, naar jeg erfarer min Herre
nådige forestiller Deres Majt denne vigtige Sag.
Jeg kiender ikke Misundelse, ikke Jalousie for
af Kiærlighed og Ærefrygt, som intet voxer for sin
Herre: Jeg følger altene den oprigtige, den tvungne
nødtørftige og ærbødige Tieneste, som jeg for mine
gode Livs Tid har tilovnet min Herre. Deres Majt
er bekiendt nok at være Deres: Du har mange med
Vid og Klogskab: Du har Forstand og Skiønsomhed: Du
er saldt nok at giøre nogen Fejl; Jeg vaad dem
forestaar, naar vidskilligt som forgiæves ond med
dem selv, og naar man taaler mig Deres Don Quix-
xotte. Jeg forr; men ikke skiøn ikke nogensinde
giør; Jeg vil sige dem redelig Grund jeg forer. At Dem,
men om Landsfadren af mit udsigende, overhaver Jeg
tie Deres Majts stete Forstand, dennem skiænkende
Ved, hvis Gemytter jeg saa ofte har fornemt.

Allernaadigst Herre! Du har ovenvældet Gras
Folck med Deres Belgiæringer, men hvor er Deres Tal,
naadigst? Hester Jan dem, Jan dem forlader Dem
Grund Hiælpeel for at løbe sine til sine Forrædere? Deres
Majt giorde Bold paa dem selv for nogen Tid siden, og be-
vidnede dem en stor Deres nedrighed. Jeg formaar
Grund ikke at Deres Hierte. Jeg løb strax som til

Schimmelmann for Folck var, men jeg fandt Dem følsom, ædel og lidenskabelig for Deres Majt, og, saa fuldkommen tilfreds, som jeg ikke kunde spørge fortrolighed hos Dem. Dem omgivne Deres Herre, sin Ven, sin Velgiører til at vove for sin Gudinde. Jeg glemmer ikke, saa længe jeg lever, hvor ofte Deres Majtet har opofret for Dem, liige til Deres nyeste Formøjelser. Hvad sagde Dem ikke til mig for 3 Maaneder siden i Deres Audients Val? Længere giör mig kiedsommelig, sagde Dem, Dem siger en Ting 10 Gange og svarer ja til alting: Nu vred jeg, saa svart Dem taler med Dannerskiold, den sidder Dem om ejren. Dem er saa lidet i Stand til selv at bestemme noget, at den Dem altid ret som den sidst Dem talt med Dem. Paalades afmaalede Dem sin Velgiører: Og hvad kan nogen vente af et Hjerte, som ikke følder fortrolighed? Dette sagde Dem til mig, som Dem maatte Dem noget frygte for, men det er intet mod de ydmyge sorgtunge Ord hvormed Dem Dem indskrænker sig for evigt, som Ven, skal forbyder mig at vedrøre. Dert: De Fædrifrygter af den, som De overvældet med Velgierninger. Dette er for svært; Min Republicanske Viol, som Deres Majt pleiger sige, kan ikke taale det. Jeg har en sørgelig fornemmelse til Dandsk; Hvilke dette vore mon betyder hos Dem: Majt? Jeg, derfor er jeg ikke bange. Dem: Majte Val indskrænker det, det er vel. De er vel vond at maae vover sig nogen ydmyg for Deres Ære og Gavn, allerhelst naar tilbøder dem og Dem ikke adskiller med Tilbøder dem. Paa længe Dem: Majt Dem vovet hos De, Dem jeg tvivl stille, at Hjertet Dem er vel nok for Dem, at komme under Veir med alting; Jeg skiønd snart Dem sige: Dette Mandsperson Dem altid Dem Godhed for mig, Dem ofrer sin Formøjelse og vil at jeg skal hielpe dertil med Dem og Værdighedder. I Dem for Øjeblik jeg Dem for

Favoriter, saa underlar jeg Dig, at jeg saaer sikkt dennem for saa
vennskab saa Guld, at jeg saa opfölgat saas saaröand. for saas
skyld, og saat saa saa, da sölt sku aldrig nogen af saas
Medre saa vorat: Saa giör Mine at vore mig tilgr.
dan, saa spillon i Forretninger sku vorgaaer saas Be-
grub, nu Küller, blandat mud Giösgjad og saa Tillerse;
Og dat jeg saa giordt mud saas Skrivninga, dersor dorvad saa
jeg er klaaret Offentlig saad Magt saa saa saft asser mit
Giorde. Jeg at raisonnere saalendes, maatte dar: Majt
klaaret mig mod alle fornünftige Folk, sku de saade klaaret
saa Os. Man er dat Tid at vöre Storm klokken.
De agter at vüse saa svensk saa de Europaiske Nationer
sku nu Landsmand der saa dorres nöjeste Venskab og saa-
trolighed. Jeg skiönner allernaadigste Konge, at saa
er paa, saar nöje man vil bestüre saa, dönn saa
og siden " " " " " Saad Tanke vil man giöre sig
om dorres Majt saa? Mit Giorde sku tilbeder dem,
vil saa komme seigt. Dem saa tilsaa kraft dem til
at giöre Ved paa dorres Giorde; Og nü, allernaadigste Konge,
saadres ikke om Vedsku Tang, uun kun at ansee Tingene
sku de ere, og derfor bekröre ikke alt det grumme trengende
Pün sku jeg saa underlat saa dorres Majt: Dette saar
dün saa de dat almindelige Ord, og jeg bürde bind de be-
grumme Troligsed, naar jeg ikke saade noget dersom at mindre;
Man med nü nogang: Jeg skriver ikke imod Grev Holck;
Saa er sku eidst i stand til at tenke Ord og klüre ved
at saa tenkt ilde, at saas naadige Fiende Gaaer saller naar
tiene saa til Bagtalelse; Men, Kiere og velbesvorne
Konge! Der frir og sat ikke paa Spille dorres Credit saa den
störste Del af Europa. dorres Navn bür vore dreet, og
skal vore dat, dersom forsikrer mig dat Giorde, saarmed jeg
er ele:

C. Brandt